

A.B.D. KANUNLAR ÇATIŞMASI SİSTEMİNDE BOŞANMADA YETKİLİ MAHKEME VE MEKSİKA'DA ELDE EDİLEN BOŞANMALAR

Prof. Dr. Yılmaz ALTUĞ

I — GENEL OLARAK A.B.D. DE KAZAI YETKI

Bugün herhangi bir A.B.D. mahkemesi bir şahsa karşı (in personam) muteber bir hüküm verebilmek için yetkili olmalıdır. Eğer mahkeme yetkili olmadan böyle bir karar verirse bu karar diğer federe devletlerde «Tam inanç ve Kredi» (1) ye sahip olamayacağı gibi verildiği federe devlette dahi muteber değildir.

Bir Mahkemenin nasıl yetkili olacağı ise Amerikan Kanunlar Çatışmasında şu esaslara göre tesbit edilmektedir :

A. Federe Devlette Bulunma (Presence)

Bu husustaki kural şudur: «Bir mahkeme, sadece geçici de olsa federe devlet içinde bulunan bir kişiye kanuna uygun tebligat yapmakla yetki kazanır». Bu kuralın uygulanmasına örnek olarak şu davalar gösterilmektedir: PEABODY V. HAMILTON 106 Mass. 217 (1870) Davalı Massachussetts federe devletinde ikamet etmeyen sakin dahi bulunmayan Nova Scotia'dan New York'a gitmekte olan bir İngiliz gemisindeki yolcu idi. Tebliğat gemi Boston limanına girdik-

(1) Amerikan Federe Aayasasının IV. maddesinin I. fıkrası «Her federe devlette diğer bir federe devletin Kamusal yasalarına, kayıtlarına ve Adli kararlarına tam inanç ve kredi gösterilecektir» demektedir. Bu suretle örneğin New York federe devleti mahkemesinde boşanma kararı alan bir kişi diğer 49 federe devlette boşanmış sayılacak, Florida da ora kanunlarına göre satılan otomobilin satın alan diğer 49 federe devlette otomobilin sahibi addedilecektir.

ten sonra fakat henüz rıhtıma yanaşmadan yapılmıştı. Mahkeme tebliğatı yetki için yeterli görmüştür.

DARRAH V. WATSON, 36 İowa 116 (1872) davasında ise davalının ikametgâhı Pennsylvania'da idi. 1859 Haziranında şimdi West Virginia olan o zamanki Virginia'daki Monongalia kasabasına iki, üç saatlik bir iş için gitmişti. Virginia'da iken kendine tebliğat yapılmış fakat tebliğata aldırılmamış bunun üzerine gıyabında bir karar verilmişti. Bu karara dayanılarak İowa'da yeni bir dava açılmış ve davalı bunu da kaybetmişti (2).

FİŞHER v. FİELDİNG 67 Conn. 91, 34 A 714 (1895) davası bir İngiliz kararına dayanılarak Connecticut'ta açılmıştı. İngiliz mahkemesinin yetkisi geçici olarak bir otelde kalan bir yabancıya yapılan tebligata dayanmakta idi. Tebligat muteber addedilmiştir.

Federe devlette bulunan bir kişiye tebliğat ona dava dilekçesini vermek veya yüzüne okumakla yapılmış kabul edilmektedir. Bazı hallerde federe devletle bulunma tebliğatın yapılmasına rağmen mahkemeyi yetkili kılmamaktadır. Eğer kişi federe devlete hile veya tehditle getirilmişse (3); eğer federe devlette bir Hukuk veya Ceza davasında müdafii veya tanık sıfatıyla bulunuyorsa; bir ceza davası sebebiyle tutuklu bulunuyorsa; daha sonra açılacak bir dava için ifade vermek için gelmişse; hatta böyle bir kimsenin avukatı olarak beraberce gelmişse kendileri bulunmayan mecbur oldukları süre ve ayrılmaları için gerekli makul bir süre tebliğattan muaftırlar.

Ceza davalarında «Federe Devlet dışı Tanıkların Mahkemeye Gelmelerini Sağlamaya Dair Yeknesak Kanun» sarıh olarak bir ceza davasında tebliğata itaat ederek devlete gelen ve giden bütün kişilere federe devlete tebligatla girmesinden önceki meseleler sebebiyle tebligat yapılamıyacağını ve tutuklanamayacaklarını bildirmektedir (4).

Federe devlette bulunma daha doğrusu bulunduğu sırada şahsına tebliğat yapılması yetki için tam memnurluk verici bir esas ol-

(2) Robert A. Leflar. *The Law of Conflict of Laws*. 1959, s. 43.

(3) Comment, *Jurisdiction over Persons Brought into a State by Force and Fraud*. *Yale Law Journal* c. 39 (1930) s. 989.

(4) Leflar. *op. cit.* s. 45 ve ayrıca bu konu için bkz. Note *Personal Jurisdiction over Non-Resident Individuals*, *Indiana Law Journal* c. 24 (1949) s. 583.

maktan uzaktı. Herhalde bir kişi tesadüfen bulunduğu yerde davalı durumuna düşmemelidir (5).

B. İkametgâh

Türk sisteminde olduğu gibi Amerikan Medeni Usul Hukukunda da davalının ikametgâhı yetki için yeterli kabul edilmektedir.

Restatement'nin Kararlar kısmında (1942) 16. madde, mahkemenin federe devlette ikametgâhı bulunan kimseye, devlette bulunmasa bile tebligat yapılabileceğini bildirmektedir.

Nitekim MİLLİKEN v. MEYER 311. U.S. 457 (1940) davasında A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi bu esası kabul etmiştir.

Bu esas her federe devlette ayrı bir yasa ile de kabul edilmiş bulunmaktadır. Federe devlette ikametgâhı bulunan kimseye tebliğat muhtelif yollarla yapılabilir. Kendisine taahhütlü mektupla tebliğat yapılabileceği gibi ailesinin reşit bir üyesine normal oturduğu yerde teslim edilerek hatta federe devlet dışında kendisine şahsen tebliğat yapılabilir.

Bazı federe devletler ikametgâh yerine sakin olunan yeri yeterli saymaktasalar da A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi bu görüşü kabul etmemiştir. MYRICK v. SUPERIOR COURT (cal. app. 1953) 256 Pac 2d. 348, affd. (6).

C. Vatandaşlık

Vatandaşlık yetkinin kurulabilmesi için üçüncü esastır. BLAKMER v. UNITED STATES (1932) 284 US 421. davasında A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi Pariste ikametgâh tesis etmiş Harry M. Blackmer adlı bir Amerikalıya yapılan tebliğatın A.B.D. vatandaşlığı sebebiyle muteber olduğuna karar vermiştir (7).

(5) Bu tenkit konusunda bkz. Rheinstein, Book Review, *Michigan Law Review* c. 41, s. 83-91. Ayrıca Kişiyte tebliğat Konusu için bkz. Ehrenz-wig and Mills «Personal Service outside the State: Rennoyer v. Neff in California» *California Law Review* c. 41 (1953) s. 383. «Jurisdiction and Nomadic Resident» *Hastings L. S.* cilt 5. (1954) s. 191.

(6) İkametgâhı (domicile) ile sakin olunan yer (residence) ayırımı için bkz. Reese and Green «That Elusive Word Residence», *Vanderbilt Law Review* c. 6 (1953) s. 561. Beale «Residence and Domicil» *Iowa Law Bulletin* c. 4. (1918) s. 3.

(7) Comment, Citizenship as a jurisdictional Basis, *Harvard Law Review* c. 27 (1914) s. 264. Note, Citizenship as a Basis for Personal Jurisdiction *Nebraska Law Review*, c. 21 (1942) s. 332.

D. Rıza ve Yetkiyi önceden kabul etme

Rıza ve yetkiyi önceden kabul yetkinin tesisi için yeterli sayılmaktadır. Yetki için rızanın şartlarına tam uyulması gereklidir. Aksi halde yetki muteber sayılmaz: GROVER and BAKER SEWING MACH. CO v. RADCLİEFE (1890) 137 US 287, 11 Supt. ct. 92. Aynı şekilde bir mahkemede dava açan bir davacı kendini o mahkemeye tâbi kılmaktadır, aleyhine mukabil dava açılabilir (8).

E. Yabancı şirketler için «İş Yapma»

A.B.D. lerinde herhangi başka bir federe devletin veya yabancı bir devletin kanunlarına göre kurulan her şirket yabancı şirkettir. A.B.D. lerinde büyük şirketlerin birçok federe devlette çalışması bundan önceki esaslardan hiç birinin yetki tesisi için uygulanmasına imkân vermeyince sadece «iş yapma» yetki için yeterli sayılmıştır. Vakıa önceleri federe devlet dışından gelen yabancı şirketlere tebliğat yapılmak üzere ya bir mukim ajan tayini veya federe devlet şirketler komiseri veya federe devlet bakanlardan birinin gösterilmesi mecburiyeti aranıyordu. LAFAYETTE INSURANCE CO. v. FRENCH davasında 18 How 404 (1856) A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi Ohio'nun böyle bir yasasını bir Indiana şirketine karşı uygulamasını federal anayasaya uygun bulmuştur (9).

(8) O'Melia, Jurisdiction by Implied consent, *Marquette Law Review*, c. 29 (1923) s. 31.

(9) Bullington, Jurisdiction over Foreign Corporations *North Carolina Law Review* c. 6. (1928) s. 147; Cahill, Jurisdiction over foreign corporations and individuals who carry on Business within the Territory, *Harvard Law Review* c. 30 (1917) s. 676; Culp, «Constitutional Problems arising from Service of Process on Foreign Corporations» *Minnesota Law Review* c. 19 (1935) s. 375. Farrier, «Jurisdiction over Foreign Corporations» *Minnesota Law Review*, c. 17 (1933) s. 270. Feed, «Jurisdiction over Foreign corporations», *Michigan Law Review* c. 24 (1926) s. 636. Magruder and Foster «Jurisdiction over Partnerships» *Harvard Law Review* c. 37 (1924) s. 793 Mc Blaine, «Jurisdiction over Foreign corporations actions arising out of acts Done Within the forum, «California Law Review c. 34 (1946) s. 31. Rothschild, «Jurisdiction of Foreign corporations in Personam, *Virginia Law Review* c. 17 (1930) s. 139. Stimson, «Jurisdiction over Foreign corporations» *St. Louis Law Review* c. 17 (1933) s. 195. Comment, «Jurisdiction over Corporations and the Commerce clause *Harvard Law Review*, c. 42 (1929) s. 1062. Note; jurisdiction over Foreign corporations, *Alabama Law Review*, c. 7. (1946) s. 223.

G. Bir eylemde bulunmak

Buna «Mukim olmıyan Motorlu Araççılara Tebliğat» ta denilmektedir. Yetki, kişiye tebliğatla kurulduğu hallerde motorlu aracı kullanan ve kaza yaparak zarara sebebiyet veren eğer tutuklanmamışsa kilometrelerce uzakta olabilir. Tebliğat orada yapıldığından davacının ve tanıkların ve diğer delillerin oraya kadar taşınması büyük külfeti mucip olmaktadır. Bunun içindir ki yasalar bazı devlet memurlarına ki bu federe devletin başbakanı sayılabilecek *Secretary of State* veya Motorlu Araçlar Kayıt Bürosu başkanı olabilir, davalıya taahhütlü mektupla tebliğat yapma görevini yüklemektedir. Bu kural federe devletin Karayollarını kullanma bakımından bir düzen koyabileceğini, bu yolları kullananların ise bu nizamaya uyacaklarına zımnen rıza gösterdikleri buna görede tebliğata muhatap olabilecekleri şeklinde izah edilmektedir. Prof. Leflar haklı olarak bu izahın son kısmını lüzumsuz addetmektedir. Zira bir kanuna beğenmese rızası aleyhinde bile olsa motorlu araç sahibi bu yasaya uymaya mecburdur. Önemli olan federe devlette eylemde bulunmak, motorlu araçla yollardan geçmektir. A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi HESS v. PAWLOSKİ 274 V.S. s. 352. (1927) davasında Massachusetts federe devletinin mukim olmıyan motorlu araçlara tebliğat yapılmasını ön gören yasasını federal anayasaya uygun bulmuştur (10).

II — BOŞANMADA YETKİLİ MAHKEME

Amerikan Kanunlar Çatışmasında genel olarak yetkili mahkeme sorunu İngilteredekinden daha fazla karışıklık arzeder. Bunun iki

(10) Bu konuda bkz. Scott, «jurisdiction over non resident Motorists» *Harward Law Review* c. 39 (1926) s. 563. Culp «Process in actions against Nonresident Motorists» *Michigan Law Review* c. 32 (1932) s. 325. Culp «Recent Developments in actions against Non-Resident Motorist» *Michigan Law Review* c. 37 (1938) s. 58. Tapley «jurisdiction and Non-resident Motorist» *St John's Law Review* c. 13 (1939) s. 278. Scott «Hess and Powloski Carryon» *Harward Law Review* c. 64. (1950) s. 98. Pacienza «Motorist Stature and Federal Jurisdiction», *Catholic University Law Review* c. 5 (1955) s. 87. Note», Non-Resident Motorist Statutes Permitting Substituted Service on Foreign Personnal Representative Held invalid. *Harward Law Review* c. 61 (1948) s. 355.

sebebi vardır. Birincisi 50 egemen federe devletin mevcudiyeti ikincisi ise Amerikan halkının seyyarlığıdır. İlk Amerikan yasaları boşanmayı ancak bir federe devletin sakinlerine tanımakta ve bir süre o federe devlette oturmak şartını aramakta idi. Bu İngilteredeki tatbikata aykırı idi. İngilterede kilise mahkemeleri (Ecclesiastical courts) sadece davalının ikametgâhı mahkemesini yetkili görmekte idiler.

İlk Amerikan yasalarının uygulanmasından sakın olduğu yerde bulunmayan davalıya tebliğat yapılması meselesi güçlük arzetteydi.

A.B.D. lerinde bu mesele ortak hukuktaki «hakkaniyet» geleneğine göre çözümleniyordu ve tebliğat yerine geçen kanun yolları kullanılıyordu. Bunlardan biri «ex parte» teşrii boşanmalardır. İlân yolu ile tebliğât yapıldıktan sonra veya tebligat yapılmaksızın Federe devlet meclislerince boşanmayı sağlayan özel yasalar çıkarılmıştır. Mamafih şunu da belirtmek yerinde olur ki XIX yüzyıl'ın başlarında Massachussetts ve New York federe devletlerinde davalıya tebliğât yapılmaksızın elde edilen federe devlet kararları itiraz üzerine muteber addedilmemekte idi.

Önceleri evlilikte taraflardan birinin hatalı hareketi evlilik mukavelesinin ihlâli olarak telâkki edilmeye başlandı ve bunun sonucu olarak evlilik nerede ihlâl edilmişse orada boşanma davası açılmakta idi. Bundan ötürü boşanma için ileri sürülen sebebin vuku bulunduğu yerde boşanma sebebi olarak tanınması iktiza etmekte idi. Bu «locus delicti» teorisi uzun ömürlü olmadı, XIX. yüzyılın ortasında terkedildi (11).

1841'de Joseph Story *Conflict of Laws* adlı eserinin ikinci basısında şöyle demektedir: «Tarafların iyi niyetleriyle tesbit edilmiş olan ikâmetgâh herhangi kanunî bir sebeple boşanma için yetkili mahkemeyi gösterir, artık evlenmenin yapıldığı yer veya boşanma sebebinin meydana geldiği yer mahkemesine atıf yapılamaz.»

Bishop 1852'de «status» teorisini ileri sürdü, buna göre evlenme bir «status» tür, boşanma için müracaat eden bir mukim kişi hükme bağlanmak üzere kişisel statüsünden fazla bir şey getirmektedir, Bishop evlenme statüsünü ikametgâha bağlamakta idi, şu halde boşanmaya ikametgâh mahkemesi bakabilirdi. Bishop eserinin üçüncü

(11) A. C. Jacobs and J. Goeble. *Cases and Materials*, 3ed. 1952. s. 160.

basısında evliliği bir «res» kabul etmekte idi. 1881 ve 1891 basılarında teorisini daha da genişletmiştir. Bu teorinin kabulü ilânla tebligâtın yetki için yeterli olmasına sebep olmaktadır. Ayrıca kişiye tebligâta lüzum kalmıyordu.

ATHERTON v. ATHERTON 181 U.S. 155, 21 S. Ct. 544 davasında ve BELL v. BELL 181 U.S. 175, 21 S. St. 541 A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi «evlilik ikametgâhı» kavramından hareket ederek yetkili mahkemeyi belirtmiştir.

HADDCOCK v. HADDCOCK 201 US 562, 26 S. CT, 525 (1906) da A.B.D. Federal Yüksek Mahkemesi kocanın Connecticut'ta elde ettiği bir boşanmaya New York'ta «Tam İnanç ve Kredi» verilemeyeceğine karar verdi. Karısı New York'ta mukimdi ve tebligât ilân yolu ile yapılmıştı, koca ise karısını haksız yere terkedip Connecticut'ta ayrı bir ikametgâh kurmuş ve orada boşanma davası açmıştı. 1942'de WILLIAMS v. NORTH CAROLINA 317 US. 287, davasındaki 63 S. Ct. 207 davasında A.B.D. Federal Yüksek mahkemesi HADDCOCK içtihadını değiştirdi. Yüksek Mahkeme taraflardan birinin Nevada'da ikametgâhı olmasını yetki için yeterli saymış ve NORTH CAROLINA devletinin Nevada'nın boşanma kararına «Tara İnanç ve Kredi» vermesi gerektiğine karar vermiştir. Bu kararı diğer eşe Nevada'da tebligât yapılmamış olmasına ve boşanmanın tanınması North Carolina'nın amme intizamına aykırı bulunmasına rağmen vermiştir. 1945'teki ikinci Williams davası diye anılan WILLIAMS v. NORTH CAROLINA 325 US 226, 65 S. Ct. 1092 davasında da bu görüş tekrarlanmıştır.

III — MEKSİKA BOŞANMA KANUNU VE ETKİLERİ

Modern Meksika boşanma kanunu 29 Aralık 1914 tarihli Carronzo kararnamesi ile yayınlanmıştır. Bu kanuna göre anlaşma, rıza ile boşanmayı sağlayan kanunlar çıkarmak izni federe devletlere verilmekteydi. A.B.D. lerinde kolay boşanma imkânı veren kanun çıkarmış olan Nevada federe devletinin büyük çıkarlar sağladığını gören Meksika federe devletleri bir biri ardına rıza ile boşanmayı öngören kanunlar çıkardılar. Sonaro federe devleti 28 Eylül 1915'te bir kanun çıkardı buna göre müracaattan itibaren altı ay içinde boşanma kararı veriliyordu, tarafların mahkemeye gelmelerine lüzum yoktu, Yucatan federe devleti önce istediği 30 günlük ikamet mec-

huriyetini 15 Nisan 1926'da kaldırdı (12). New York'ta boşanma çok güç olduğundan sadece zina sebebi muteber olduğundan binlerce New Yorklu Meksika'ya gitmeye başladılar. New York gazetelerinde Meksika avukatlarının ilânları çıkmaya başladı. Örneğin New York Daily Mirror gazetesinde 15 mart 1935'te dördüncü sayfa ikinci sütunda şöyle bir ilân çıkmıştı: «Meksikalı avukat: bedava istişare, mahkeme önüne çıkma zarureti yok, şahit istemez, az ücret, iş gayet gizli tutulur.» (13). Bu iş o kadar azdı ki 1935'te Amerikan Kongresine «yabancı memleketlerde boşanma sağlanmasına dair ilân ve diğer yolların yasaklanmasını» isteyen bir kanun sunuldu, bu Kongrede kabul edilmedi fakat posta yolu ile «yabancı bir ülkede nerede, nasıl ve kimin vasıtası ile bir boşanma sağlanması hususunda bilgi veren ve bu işi geçim yapan kişiye 5000 dolar para cezası veya bir yıla kadar hapis veya ikisini veren» bir kanun kabul edildi: US CODE 18 USC Sec. 17-14.

A.B.D. yasama organından ayrı olarak A.B.D. mahkemeleri de Meksika'da elde edilmiş boşanmaları bir çok bakımlardan muteber saymamağa başladılar. Bu hususlar şunlardır:

1 — Meksika mahkemeleri kendi yetki bölgelerinde ikâmetgâhı olmayan kişileri boşamakta idiler. Bunun üzerine:

a) A.B.D. Mahkemeleri ikâmet süresinin azlığını gülünç bularak bir çok halde Meksika mahkemesinin yetkisizliğine karar verdiler.

b) Davalı için hiç ikâmet gerekmemesini ve davacı için de çok basit bir ikâmet şartının aranması Meksika'da elde edilmiş boşanma ilâmının A.B.D. mahkemelerince tanınmamasına yol açmıştır.

2 — Meksika'daki tebligatların Amerikan şartlarına uymadığı ileri sürülmüş ve verilen boşanma ilâmları tanınmamıştır.

3 — Meksika'da bazı hallerde boşanmağa mahkemelerin değil de ahvali şahsiye sicili memurlarının karar vermesi yine bu gibi kararların Amerikada tanınmamasına sebep olmuştur.

(12) Ireland and Galindez, *Divorce in Americas'* (1946) s. 18-21.

(13) Bergson, «The Divorce Mill Advertises» *Contemporary Law Problems*, c. 2. (1935) s. 348.

IV — NEW YORK FEDERE DEVLETİNDE MEKSİKA BOŞANMALARININ MUTEBERİYETİ

New York Federe devletinde boşanmanın çok zor olması sebebiyle bu Federe Devlete meskun pek çok kimse Meksikada boşanmakta idiler. Burada New York Federe devletinin niçin boşanmada bu kadar sıkı hareket ettiği sorulabilir. Buna verilecek cevap tarihsel ve sosyal olacaktır. Fakat bu cevabın tatmin edici olmaktan uzak olduğu aşikârdır. New York kanununa göre (New York Civil Practice Act Sec. 1147) Yegâne boşanma sebebi zinanın ispatıdır. Çok eski bir zihniyetin aile hukukunda uygulandığını gösteren bir husus da bir boşanma davasının New York'ta kaybeden tarafın başka deyişle zina işlediği mahkemece ispat edilmiş tarafın New York'ta bir daha evlenememesi hususundaki yasaktı. (Bu yasak için bkz. Domestic Relations Law Consol dated Laws. c. 14 sec. 8).

Bu eskimiş kuralın bazan tuhaf sonuçlar verdiği görülmektedir. Nitekim bu New York kanununun etkisinden kaçmak için New York'ta boşanmayı kaybetmiş olan bir eş New York limanınının 40 mil açığında bir transatlantik kaptanı tarafından evlendirilmişti. Mahkeme FİSHER v. FİSHER. (1929) 250 NY 313, 165 NE 461 davasında New York kanununun açık denizde uygulanamayacağını binaenaleyh yeni evliliğin muteber olduğuna karar vermiştir.

Meksika boşanmaları şu yollarla yapılmaktadır:

- 1) Posta yolu ile boşanma: eşlerden hiç birinin mahkemede bulunmasına lüzum yoktur.
- 2) *Ex Parte* Boşanma: taraflardan sadece biri mahkemede hazır bulunur. Diğer eş mahkemede hazır bulunmadığı gibi kendisine tebligatta yapılmamıştır.
- 3) Taraflardan biri hazır bulunur. Diğer ise tam yetkili bir avukat tarafından temsil edilir.
- 4) Taraflardan her ikisi de Meksika'da mahkemede hazır bulunurlar.

Bu dört çeşit boşanmadan üç ve dört numaralar New York Federe devletinde «mücamele» (comity) esasına göre tanınırlar.

GOULD v. COULD (235 NY 14, 138 NE 490 1923) davasında bir New York mahkemesi ikâmetgâhının karar veren mahkemenin böl-

gesinde bulunmamasının yabancı bir memlekette verilmiş boşanma ilâmının tanınmasını engelleyemeyeceğini bildirdi. Ve bu şekilde Fransadan alınmış bir boşanma ilâmını New York devletinin âmme intizamını ihlâl etmediğini ileri sürerek tanıdı. Gould kuralının bir Meksika boşanma davasına ilk uygulanması LEVİTON v. LEVİTON 6 NYS 2nd 535, sup. Ct. 1938) davasında olmuştur. Bu davada her iki tarafta Meksikada şahsen bulunmuşlar, davalıya tebligat yapılmış ayrıca Meksika mahkemesine ikâmet belgeleri tevdi etmişlerdir. New York mahkemesi tarafların Meksikada sadece 24 saat bulunmalarına rağmen Meksika mahkemesine ikamet belgeleri vermelerine itiraz etmemiş ve boşanmayı muteber saymıştır. Bu davaya New York mahkemeleri ilk defa New Yorktakinden değişik bir boşanma sebebine dayanan bir Meksika boşanma ilâmını da tanımış oluyorlardı.

The MATTER of FLEİSHER, 192 Misc 777, SD NYS 2d 543 (1948) davası ise, davacı şahsen Meksikada bulunmuş karısı ise, avukatı tarafından temsil edildiği gibi boşanma sebebine de itirazda bulunmamıştır.